

מעין וינר, י"ב: שני סיפורים קצרים מהסדנה

1. החיים בביצה

בית ספר זה מין כזה בערך וכאילו כזה מין דבר כזה. אתה מבין? אתה מתחיל בתוך קופסה. קצת כמו ביצת הפתעה. רק נוצרת ואתה רוצה לצאת, ללמוד, לחוות ולעשות. אבל לא נותנים לך. סוגרים אותך בתוך קופסה, מסבירים לך שהכל צריך להיות כך או אחרת. בכל אופן, אורזים אותך בעטיפה של שוקולד ונייר כסף כדי שתוכל לקנות ולמכור ולבזבז. הפתעות בביצה לא יכולות להיות עצובות. ההצגה חייבת להמשך. אז אתה מחייך, מדבר בנימוס ומתנהג כאילו הכל כשורה. סוף סוף בקעתי: מין רגע מתוק חמוץ כזה. שברתי את הקליפה עם המקור והגחתי החוצה. החיים תפסו אותי ונתנו ביס. "תחזיר לי את הקליפה שלי" צעקתי. "היא מיובלת וסרוטה ומכוערת אבל היא שלי". תחזיר לי את הגלולה הכחולה" הוספתי "אני רוצה לחזור לארץ הפלאות עם הארנב והכובען ומלכת הלבבות."

2. האופניים של ענבל

פעם הייתי כזה, הכל נראה לי רחוק. הייתי מביט בעיתון מדפדף, הכל היה זר לי, כאילו מארץ אחרת. ענבל תמיד הייתה אומרת: אנשים לא רוצים דברים קשים, הם רוצים שיבדרו אותם. היא הייתה מחייכת את החיוך הספק מלאכי ספק זדוני שלה ומצטטת: "כולם מעשנים סיגריות לייט פתאום". ואז לוקחת עוד שחטה. לחשוב שרק אתמול בבוקר ראיתי אותה מדוושת על האופניים החלודים שלה עם הסל הוורוד. מענבל לא הספקתי להיפרד. היא נעלה את המגפיים השחורים שלה ונכנסה למכונית. מהמכונית לא נשאר הרבה. היא נמעה לתוך הקיר כמו סתם קופסה של פח. באותו הלילה לא הצלחתי לישון. שכבתי על המיטה של ענבל בחדר של ענבל בבית של ענבל. בהיתי בחלון, הירח היה בדיוק כמו אתמול, כאילו לא קרה דבר. פיהקתי. ואז, רגע לפני שנרדמתי, ראיתי אותה בחלון מדוושת על האופניים החלודים עם הסל הוורוד.